

Küll me temaga ära harjume

Viimasel ajal ei saa ajakirjandus ilma Tarvata enam kuidagi hakkama. Küll kirjutatakse sellest, et linnapea Matti Jõe on raha kõrvale pannud, et kogu see tarvavärk on üks hämar asi, et kellele seda kole-dat pronkslehma linna kohale vahtima on vaja. Kirjutatakse ka sellest, et kuna raha kokku ei saada, siis kuju ka Rakverre ei tule. Ei tule ta ka seetõttu, et muinsuskaitse ei lubavat.

Tõsi ta on, et Tarva rahastamise ümber on segadust küllaga. Kui linnapea sehken-damistesse on enam-vähem selgus saabunud, siis skulptuuri autori Tauno Kangro omadesse veel küll mitte. Kas on ta heauskne ARS Monumentaali klient, või on seal kokkumäng? Kas poleks siiski olnud võimalik leida odavamalt kuju valmistajat? Need

on küsimused, mis varsti saavad ka vastuse. Aga olgu, kuidas on, kuju jääb ja rahaasjad ununevad.

Teisipäeval käis Virumaa Teataja toimetuses kurt vanainimene, kes tahtis ka toetada Tarva kuju rajamist. Ta oli suutnud oma 1500-kroonisest pensionist 100 krooni säästa, et jäädvustada oma pojapoja nimi skulptuurile. Toimetusse tõi teda aga mure, et pank nõudis ülekande eest teenustasu 12 krooni, mida vanuril ei olnud enam kuskilt võtta. Kas see vanainimene andis oma raha aplale skulptorile või saamatutele linnaametnikele? Või läks tema annetus siiski asja ette? Ja kas see ongi meile hetkel kõige tähtsam?

Virumaa Teataja on seisukohal, et olulisem on siiski see, et näiteks Tarva toe-

tuskaardi ostja võib pidada nüüd enda omaks umbes 200 grammi sellest pronksi ja kunsti sümbioosist. Ta võib julgelt väita, et on abiks olnud linnale usutavalt vajaliku sümboli valmimisel. Ta on andnud oma panuse linna arengusse. Mis sest, et üsna sümboolse, aga ikkagi.

Võib uskuda skulptor Tõnu Maarandi sõnu, et see skulptuur saab ajapikku hoopis teise tähenduse, kui praegu tundub ning küll temaga ära harjutakse. Maailmas on palju skulptuure, mis on vaidlusi tekitanud, kuid lõpuks annavad inimesed neile vaimse sisu. Sisu, mis kutsub inimesi nende juurde taas tagasi.